

Г. ДАНДЕНЪ.

Да, Г-жо, и мойте са заглушаватъ по лo-
шаво.

Г-нъ Сотенвилъ.

Не са ли оставашъ отъ да бждишъ толкосъ
додевателенъ?

Г. ДАНДЕНЪ.

Не.

Г-жа Сотенвилъ.

Неще ли да са оставишъ веднажъ отъ из-
вънредните ти мисли?

Г. ДАНДЕНЪ.

Не, Г-жо; но бихъ желалъ по добре да на-
пустна тжзи жена, що ма обезчестява.

Г-жа Сотенвилъ.

Смжртъ Господня! зете, научи ся да хору-
тувашъ.

Г-нъ Сотенвилъ.

Поврага, тжрси поне изражения по малко на-
падателни отъ тие.

Г. ДАНДЕНЪ

Тжрговицатъ който губи, не можи да ся смѣе.

Г-жа Сотенвилъ.

Напомни си поне, че са ужени за една Демоазела.